

Slovenska cesta 54
SI-1000 Ljubljana
T 01 234 28 00dkom@dkom.si
www.dkom.si

Številka: 018-017/2025-24

Datum: 27. 5. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/11 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu mag. Zlate Jerman kot predsednice senata ter Igorja Luzarja in Andraža Žvana kot članov senata v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Nakup, dobava in montaža opreme za projekt »Novogradnja športne dvorane k SGLZŠ Postojna«*«, v sklopu 1: »*Tribune*« in sklopu 3: »*Ostala športna oprema*«, na podlagi zahtevka za revizijo, ki ga je vložil vlagatelj ELAN INVENTA, družba za proizvodnjo in storitve, d.o.o., Begunje na Gorenjskem 1, Begunje na Gorenjskem, ki ga po pooblastilu zastopa odvetnik mag. Franci Kodela, Na Trati 11, Ljubljana - Šentvid (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Srednja gozdarska, lesarska in zdravstvena šola Postojna, Tržaška cesta 36, Postojna (v nadaljevanju: naročnik), dne 27. 5. 2025

odločila:

1. Zahtevek za revizijo v sklopu 1 se zavrne.
2. Zahtevku za revizijo v sklopu 3 se ugotovi in se v tem sklopu razveljavi naročnikova odločitev o oddaji javnega naročila, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o izidu javnega naročila*« št. 39/23-2024 z dne 24. 2. 2025.
3. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške pravnega varstva v višini 9.757,79 EUR v roku 15 dni od prejema tega sklepa, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višja stroškovna zahteva vlagatelja se zavrne.
4. Zahteva izbranega ponudnika za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga naročnik oddaja v odprtem postopku po 40. členu Zakona o javnem naročanju (Uradni list, št. 91/15 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo

30. 12. 2024 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN009285/2024-EUe16/01 in v Dodatku k Uradnem listu Evropske unije pod št. objave 798292-2024.

Naročnik je 25. 2. 2025 na Portalu javnih naročil objavil »*Odločitev o izidu javnega naročila*« št. 39/23-2024 z dne 24. 2. 2025 (v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila), iz katere izhaja, da je javno naročilo v sklopu 1 (»*Tribune*«) in sklopu 3 (»*Ostala športna oprema*«) oddal ponudniku LESNINA MG OPREMA, d.d., Parmova ulica 53, Ljubljana (v nadaljevanju: izbrani ponudnik), čigar ponudbo je ocenil kot dopustno in ekonomsko najugodnejšo. Za vlagatelja je naročnik v obeh izpostavljenih sklopih navedel, da je predložil dopustno ponudbo, vendar ta glede na merilo ni bila ekonomsko najugodnejša.

Vlagatelj je 7. 3. 2025 zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1 in 3 vložil zahtevek za revizijo, v katerem predlaga, da se izpodbijano odločitev razveljavi ter zahteva povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Vlagatelj navaja, da je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila v sklopu 1 za dokazovanje ustreznosti ponujene teleskopske tribune zahteval »*potrdilo o skladnosti (certifikat), s katerim se potrdi skladnost opreme z zahtevanim standardom SIST EN 13200-1, SIST EN 13200-3, SIST EN 13200-5, certifikat TUV za EN 13200-1,3,5 in EN 60204-1 (izdanim po montaži tribun); izdan in potrjen s strani neodvisnih, usposobljenih organov*«. Glede na navedeno zahtevo vlagatelj najprej zatrjuje, da je izjava o skladnosti, izdana s strani podizvajalca T. d.o.o., ki jo je v ponudbi predložil izbrani ponudnik, neustrezna. Vlagatelj izpostavlja, da sta v izjavi navedena standarda EN 13200-1:2012 in EN 13200-3:2006 neveljavna oziroma pretečena (kar dokazuje z odgovorom Slovenskega inštituta za standardizacijo), prav tako pa ta dokument predstavlja zgolj izjavo podizvajalca in ne certifikata, potrjenega s strani neodvisnih, usposobljenih organov, kot je to zahteval naročnik. Nadalje vlagatelj navaja, da je izbrani ponudnik v ponudbi predložil tudi dokument »*Test report*«, izdan s strani družbe S., z dne 4. 8. 2022, ki sicer zajema standarda EN 13200-1:2019 in EN 13200-3:2018, vendar pa gre v tem primeru za tehnični dokument, ki vsebuje rezultate testiranja določenega izdelka glede na specifične standarde ali zahteve, in ne certifikat, ki ga izda neodvisen certificiran organ, akreditiran za preverjanje skladnosti in ki predstavlja uradno potrditev, da izdelek izpolnjuje določene standarde.

Dalje vlagatelj navaja, da je naročnik v sklopu 3 za ponujeno telovadno klop in nizko gred zahteval, da morajo ponudniki v ponudbi predložiti potrdilo o skladnosti (certifikat), s katerim se potrdi skladnost opreme z zahtevanim standardom SIST EN 12432, izdan in potrjen s strani neodvisnih, usposobljenih organov. V tej zvezi vlagatelj zatrjuje, da je izbrani ponudnik v ponudbi za navedena izdelka predložil certifikata o skladnosti št. 23004 in 23008, izdana s strani družbe M., ki se oba sklicujeta na neveljaven standard SIST EN 12432:2022. Vlagatelj navaja, da standard SIST EN 12432 v letu 2022 ni bil obnovljen in v dokaz temu prilaga odgovor Slovenskega inštituta za standardizacijo, v katerem je ta pojasnil, da je edini veljaven standard SIST EN 12432:2002.

Na podlagi vsega navedenega vlagatelj zaključuje, da so izpostavljena dokazila, predložena v ponudbi izbranega ponudnika, neustrezna, zaradi česar bi moral naročnik ponudbo izbranega ponudnika označiti kot nedopustno in jo izločiti iz nadaljnjega postopka.

Naročnik je izbranemu ponudniku, v skladu s prvim odstavkom 27. člena ZPVPJN, posredoval zahtevek za revizijo in prejel njegovo izjasnitev z dne 13. 3. 2025.

Izbrani ponudnik, ki ga zastopa Odvetniška družba Potočnik in Prebil o.p., d.o.o., Ajdovščina 4, Ljubljana, najprej poudarja, da je v svoji ponudbi v izkaz tehnične ustreznosti ponujene opreme

predložil vse potrebne dokumente, ki jih je zahteval naročnik in ki so po vsebini v celoti skladni z razpisanimi zahtevami. V sklopu 1 je v izkaz skladnosti ponujene teleskopske tribune s standardom SIST EN 13200-1 in 13200-3 predložil potrdilo o skladnosti, ki ga je izdala družba S. dne 4. 8. 2022, z naslovom »*Test Report*« (v nadaljevanju: poročilo o preizkusu). Slednje je bilo izdelano v skladu s standardom ISO/IEC 17025:2017, ki ne le izkazuje, da je bil izdelek preizkušen oziroma testiran po zahtevanih standardih, temveč tudi potrjuje, da je testirani izdelek skladen z obravnavanimi standardi. Izbrani ponudnik poudarja, da je za presojo ustreznosti predloženega dokazila bistvenega in prevladujočega pomena njegova vsebina, ki izkazuje zapisano, ne pa formalno poimenovanje, ki ne more prevladati nad resnično naravo in težo predloženega dokumenta. Ob tem izpostavlja, da je skladnost teleskopske tribune izkazoval z navedenim poročilom o preizkusu in ne z izjavo podizvajalca T., kot to trdi vlagatelj. Slednjo je predložil zgolj kot dokazilo o zmožnosti (bodoče) dobave tribune, ki bo skladna s standardom EN 60204-1 (saj je v preteklosti podobne tribune že dobavil), in v izkaz zmožnosti predložitve ustreznega dokazila o skladnosti s tem standardom po montaži tribune, kot je to pravilno zahteval naročnik (saj bi bilo ob oddaji ponudbe nemogoče predložiti certifikat za nekaj, kar še ne obstaja in bo preizkušeno šele po dobavi in montaži tribune).

Dalje izbrani ponudnik navaja, da je tudi za presojo ustreznosti certifikatov št. 23004 in 23008 z dne 10. 2. 2024, ki jih je v sklopu 3 predložil za telovadno klop in nizko gred, relevantna izključno njuna vsebina in dejstvo, da certifikata potrjujeta skladnost s standardom EN 12432 (le-ta opredeljuje vsebino, na katero se nanaša), ne pa tudi napačno zapisana letnica posodobitve standarda, tj. 2022 (namesto 2002). Ta *prima facie* predstavlja očitno napako, ki na vsebino oziroma vsebinsko presojo teh certifikatov v ničemer ne vpliva, saj je v stroki in na podlagi javno dostopnih podatkov vsakemu povprečno razumnemu človeku znano, da je bil zadevni standard nazadnje posodobljen leta 2002 in je kot tak v postopku preizkušanja edini relevanten (merodajen). V stroki je ustaljeno stališče, da se pri preizkušanju upoštevajo zahteve zadnje verzije (posodobitve) standarda, zato je logično, da sta bila oba certifikata, ki sta bila izdana 10. 2. 2024, izdana upoštevaje zadnjo (objavljeno) posodobitev standarda iz leta 2002. Izbrani ponudnik v izkaz resničnosti svojih navedb prilaga izjavo izdajatelja spornih certifikatov in certifikata z dne 10. 2. 2025 (s popravljenimi letnicami zahtevanega standarda).

Naročnik je z odločitvijo z dne 19. 3. 2025 zavrnil vlagateljev zahtevek za revizijo in njegovo zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva (v nadaljevanju: odločitev o zahtevku za revizijo). Navaja, da je izbrani ponudnik v ponudbi za sklop 1 predložil več dokazil, ki se nanašajo na ponujene tribune, vendar se je naročnik osredotočil zgolj na dokazilo, skladno z zahtevo iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, tj. potrdilo o skladnosti ponujene opreme s standardi SIST EN 13200-1, SIST EN 13200-3 in SIST EN 13200-5, izdano s strani neodvisnih, usposobljenih organov, torej na poročilo o preizkusu, izdano s strani družbe S. Ker »*Izjava o skladnosti*«, predložena v ponudbi izbranega ponudnika in izdana s strani proizvajalca (podizvajalca izbranega ponudnika), ni izdana s strani neodvisnega, usposobljenega organa, je ni mogoče šteti kot ustreznega dokazila, posledično pa naročnik vse navedbe vlagatelja, ki se nanašajo na to izjavo, označi kot nerelevantne. Naročnik se v zvezi s spornim poročilom o preizkusu opira na navedbe in dokaze izbranega ponudnika, s katerimi ta zatrjuje, da je izdajatelj v tem dokumentu izrecno potrdil (tudi) skladnost preizkušane tribune s standardoma SIST EN 13200-1:2019 in SIST EN 13200-3:2018 (kot je zahteval naročnik).

V zvezi z očitki vlagatelja v sklopu 3 naročnik navaja, da je v okviru pregleda ponudbe izbranega ponudnika ugotovil, da je ta za sporna artikla (telovadno klop in nizko gred) predložil certifikata, izdana s strani neodvisnega in usposobljenega subjekta, pri katerih je navedeno, da sta artikla skladna s standardom SIST EN 12432:2022. Naročnik je po preveritvi javno objavljenih veljavnih standardov ugotovil, da je zadnji veljavni standard SIST EN 12432:2002 in da je torej pri obeh

predloženih potrdilih prišlo do očitne tipkarske napake (navedbe letnice 2022, namesto 2002), ki ne vpliva na veljavnost in verodostojnost listine. Naročnik namreč poudarja, da je pri presoji dopustnosti ponudbe izbranega ponudnika ključno, da predložena certifikata vsebujeta jasno navedbo skladnosti izdelkov s standardom EN 12432, ki opredeljuje vsebinske zahteve tega standarda. Pri tem po mnenju naročnika letnica posodobitve standarda ni ključna, saj je z vpogledom v javno dostopne podatke o standardih znano, da je bil zadevni standard nazadnje posodobljen leta 2002. Naročnik (enako kot izbrani ponudnik) zatrjuje, da se skladno z ustaljeno prakso certificiranja in standardizacije pri preizkušanju vedno uporabljajo zahteve zadnje verzije standarda, razen če je izrecno določeno drugače – kar v obravnavani situaciji pomeni, da sta bila oba certifikata izdana ob upoštevanju prave, veljavne verzije standarda iz leta 2002, napačna navedba leta posodobitve standarda (v katerem standard ni bil posodobljen) pa ne spreminja vsebine certifikatov, niti ne vpliva na rezultate preizkušanja ali na ustreznost predloženih dokazil o skladnosti izdelkov.

Naročnik je Državni revizijski komisiji 20. 3. 2025 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je do naročnikove odločitve o zahtevku za revizijo opredelil z vlogo z dne 24. 3. 2025, v kateri vztraja pri vsebini zahtevka za revizijo. Izpostavlja, da je naročnik zavestno spregledal določbo lastne dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, v kateri je izrecno zahteval potrdilo o skladnosti (certifikat), izdan s strani neodvisnih, usposobljenih organov za certificiranje. Takšen organ je npr. družba S., ki izdaja tako poročila o preizkusu, na podlagi teh pa izdaja certifikate, če je vsebina preizkusa takšna, da lahko na njeni podlagi ugotovi skladnost izdelka s certifikatom. Če bi naročnik ali potencialni ponudnik menil, da certifikat ni pomemben in se ga lahko nadomesti z drugim dokumentom, kot npr. poročilom o preizkusu, bi moral naročnik to določiti pred rokom za oddajo ponudb (npr. v okviru odgovorov na vprašanja na Portalu javnih naročil). Vlagatelj poudarja, da izbrani ponudnik izjasnitvi prilaga pojasnilo izdajatelja poročila o preizkusu, ki se ne nanaša na poročilo o preizkusu, predloženo v ponudbi izbranega ponudnika. Poročilo o preizkusu se namreč nanaša na izdelek družbe T., odgovor izdajatelja poročila o preizkusu pa na proizvod družbe izbranega ponudnika. Poleg tega, da je naročnik podal jasno zahtevo po predložitvi certifikata, vlagatelj razlago izbranega ponudnika o enakovrednosti poročila o preizkusu in certifikata označi za zavajajočo ter brez podlage v slovenskem in evropskem pravnem redu, saj bi s tem odpadla potreba po certificiranju in izdajanju certifikatov. Da je izbranemu ponudniku jasno, kakšna je bila naročnikova zahteva, po mnenju vlagatelja izhaja tudi iz dejstva, da je za vse ostale ponujene izdelke v ponudbi predložil certifikate, in ne poročil o preizkusu.

V zvezi s certifikatoma, predloženima v ponudbi izbranega ponudnika, za telovadno klop in nizko gred (v sklopu 3), vlagatelj v opredelitvi dodatno zatrjuje, da navedena dokumenta nista veljavna tudi iz razloga, ker ju je izdal subjekt, ki ni akreditiran organ za izdajanje certifikatov, saj ta ni potrjen s strani Slovenske akreditacije. Ob tem ponovno poudarja, da sta predmetni dokazili neustrezni tudi po vsebini, saj se obe sklicujeta na neveljaven in neobstoječ standard. Za certifikata, ki ju je izbrani ponudnik predložil v postopku pravnega varstva, pa vlagatelj navaja, da sta nedopustno predrugačena in predstavljata nezakonito dopolnjevanje po poteku roku za oddajo ponudb.

Državna revizijska komisija je vlagatelja z dopisom z dne 27. 3. 2025 pozvala, da ji poročilo o preizkusu z dne 4. 8. 2022, predloženo v ponudbi izbranega ponudnika v angleškem jeziku (za teleskopsko tribuno iz sklopa 1), ki je (med drugim) predmet očitanih kršitev v zahtevku za revizijo, posreduje v overjenem prevodu v slovenski jezik.

Vlagatelj je 1. 4. 2025 Državni revizijski komisiji posredoval overjeni prevod navedenega dokumenta.

Državna revizijska komisija je z dopisom z dne 2. 4. 2025 prejeti prevod poročila o preizkusu posredovala v opredelitev naročniku in izbranemu ponudniku.

Izbrani ponudnik po seznanitvi s prevodom poročila o preizkusu v vlogi z dne 4. 4. 2025 ponovno poudarja, da ta dokument potrjuje, da je testirani izdelek skladen z obravnavanimi standardi, kar izhaja iz zapisa: »*Proizvod je skladen z zahtevami preskusnih metod*«, kot preskusne metode pa so navedeni standardi EN 13200-1:2019, EN 13200-3:2018 in EN 13200-5:2006. S tem je izdajatelj poročila o preizkusu izrecno potrdil vsebinsko skladnost preizkušane tribune z veljavnima standardoma EN 13200-1:2019 in EN 13200-3:2018, ki ju je v popisu del zahteval naročnik.

Izbrani ponudnik se je v vlogi z dne 11. 4. 2025 opredelil še do vlagateljeve vloge z dne 24. 3. 2025 (s katero se je ta opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo). Navaja, da vlagateljeve navedbe o neustreznosti v ponudbi izbranega ponudnika predloženega poročila o preizkusu temeljijo na napačni predpostavki, da je naročnik v izkaz dopustnosti ponudbe zahteval predložitev potrdila o skladnosti izključno v obliki certifikata, ne da bi ponudnikom omogočil, da v izkaz izpolnjevanja tehnične zahteve predložijo tudi drugačno dokazilo, ki po svoji vsebini predstavlja dokument, ki ima naravo potrdila o skladnosti. Po mnenju izbranega ponudnika je naročnik z navedbo pojma »certifikat« v oklepaju navedel zgolj primeroma ustrezen dokument. Navedeno pa ne more vplivati ali nadvladati nad osnovno zahtevo naročnika po predložitvi potrdila o skladnosti, ki je lahko kateri koli dokument, ki po svoji vsebini potrjuje, da je izdelek skladen z zahtevanimi standardi, ponudniki pa se lahko sami odločijo, katero vrsto potrdila o skladnosti bodo predložili. Poročilo o preizkusu, ki ga je v ponudbi predložil izbrani ponudnik, tako predstavlja ustrezno dokazilo, ki po svoji naravi predstavlja potrdilo o skladnosti, kot je to zahteval naročnik. Pri tem izbrani ponudnik v luči razlik med poročilom o preizkusu in certifikatom še pojasnjuje, da certifikat v resnici zgolj povzema in določa, s katerimi standardi je preizkušani izdelek skladen, kar je povsem enak podatek, ki je v konkretnem primeru zapisan na spornem poročilu o preizkusu, ki ga je izdal isti neodvisen in usposobljen organ, kot tisti, ki izdaja certifikat. Navedeno pomeni, da oba nosita enako težo verodostojnosti dokazovanja skladnosti z zahtevanimi standardi. Izbrani ponudnik nadalje kot neutemeljene označi navedbe vlagatelja, da naj bi se predložena izjava in pojasnilo izdajatelja poročila o preizkusu (družbe S.) z dne 12. 3. 2025 nanašala na nek drugi izdelek izbranega ponudnika, in ne na sporno poročilo o preizkusu (izdanega v postopku preizkusa teleskopske tribune proizvajalca T. d.o.o.). Predmetna izjava je sicer resda naslovljena na družbo izbranega ponudnika (saj je slednji za podajo izjave tudi zaprosil), vendar to ne pomeni, da se (vsebinska) izjave nanaša na katerikoli izdelek te družbe, saj je iz besedila predložene izjave jasno in nedvoumno razvidno, da se nanaša izrecno na izdelek teleskopske tribune proizvajalca družbe T. d.o.o., ponujene v obravnavanem postopku oddaje javnega naročila. V zvezi s tem izbrani ponudnik prilaga tudi dopis izdajatelja poročila o preizkusu z dne 10. 4. 2025, v katerem ta pojasnjuje, da je bilo podjetje T. d.o.o. (katerega lastnik je izbrani ponudnik) naročnik izdaje spornega poročila o preskusu, pod pogojem podaje soglasja tega podjetja pa se lahko nanj sklicuje tudi izbrani ponudnik, saj gre pri obeh družbah za povsem enak proizvod.

Izbrani ponudnik v nadaljevanju navedbe vlagatelja, ki se nanašajo na sporna dokazila v sklopu 3, označi kot prepozne (saj jih vlagatelj ni navedel že v zahtevku za revizijo), prav tako pa tudi kot vsebinsko neutemeljene. Poudarja, da izdelki splošne rabe, kamor sodita telovadna klop in nizka gred (ter druga športna oprema), niso del reguliranega področja, za katerega bi veljali posebni predpisi o obvezni vključitvi priglašениh organov, imenovanih s strani Republike Slovenije,

akreditiranih laboratorijev in pridobitvi CE oznake še pred vstopom izdelka na trg. Za te izdelke namreč zakon ne predpisuje posebnega protokola za izdajo tovrstnih dokazil o skladnosti (ki so lahko v obliki certifikata), zato je proces izdaje dokazil prepuščen zahtevam trga in interesom proizvajalca, dokazilo o skladnosti (certifikat) pa je upravičena izdati katerakoli organizacija, ki uživa zaupanje in verodostojnost na dotičnem področju – kar je v konkretnem primeru tudi subjekt M., ki je izdal sporna certifikata za telovadno klop in nizko gred. Tovrstno dokazilo o skladnosti ima predvsem marketinški oziroma promocijski značaj, ki kupca vnaprej obvešča o ustreznosti izdelka, kar za proizvajalca (lahko) predstavlja konkurenčno prednost, ni pa namenjeno izkazovanju varnosti sicer (potencialno) nevarnega izdelka, kot to velja za izdelke iz reguliranega področja. Pri tem izbrani ponudnik poudarja, da akreditiranega laboratorija za preskušanje športne opreme in igral v Republiki Sloveniji sploh ni. Dalje izbrani ponudnik za neutemeljene in neresnične označi navedbe vlagatelja, da naj bi šlo pri kasneje predloženih certifikatih, ki ju je izbrani ponudnik priložil svoji izjasnitvi, za predrugačenje vsebine. Izbrani ponudnik je dostavil zgolj prečiščeno različico istih dveh dokumentov, v katerih je bila sanirana očitna napaka (napačna letnica standarda), vsebina certifikatov, rezultati preskušanja in sklicevanje na konkretni standard pa so ostali povsem nespremenjeni. S tema dvema dokumentoma je bila popravljena zgolj tehnična neskladnost (tipkarska napaka) v datumu, ki je že ob prvotni izdaji nedvomno izkazovala, da gre po vsebini za standard SIST EN 12432:2002, zato navedeno ne pomeni nedopustnega dopolnjevanja ponudbene dokumentacije po roku za oddajo ponudb, temveč za dopustno usklajevanje formalnega elementa dokumenta, ki ni vplival na pravičen in resničen prikaz vsebine že ob oddaji ponudbe.

Državna revizijska komisija je za potrebe razjasnitve spornih vprašanj v predmetnem postopku pravnega varstva dne 15. 4. 2025 zaprosila pristojno Ministrstvo za gospodarstvo, turizem in šport (v nadaljevanju: ministrstvo) za odgovore na naslednja vprašanja:

1. S katero vrsto dokumenta se potrjuje skladnost teleskopske tribune (za športno dvorano) s standardoma SIST EN 13200-1 in SIST EN 13200-3 (s certifikatom, poročilom o preizkusu, izjavo o skladnosti...)?
2. Po kakšnem postopku in za kakšen namen se izdajata certifikat in poročilo o preizkusu za proizvod (teleskopsko tribuno), ter kaj se potrjuje z vsakim od teh dokumentov (kaj je njuna vsebina)?
3. Ali je standard ISO/IEC 17025:2017, izdan leta 2017, za razliko od predhodne različice izdajateljem poročila o preizkusu dal pooblastilo, da ne le testirajo proizvod in zapišejo rezultate testiranja v poročilo, ampak da lahko podajo tudi izjavo o skladnosti proizvoda s standardi, ki je enakovredna izjavi v certifikatu?
4. Kaj se potrjuje z izjavo, ki je na poročilu o preizkusu podana v skladu s standardom ISO/IEC 17025:2017 (tj. »*The product complies with the requirements with the testing method*« / »*Proizvod je skladen z zahtevami preizkusnih metod*«)?
5. Kateri predpisi urejajo zadevno področje?

Ministrstvo je na zastavljena vprašanja odgovorilo dne 29. 4. 2025. Najprej pojasnjuje vsebino standardov SIST EN 13200-1 in SIST EN 13200-3 ter navaja, da sta le-ta (po razumevanju ministrstva) primarno namenjena projektiranju in eksplicitno ne obravnavata teleskopskih tribun, bi bilo pa verjetno treba z vidika varnosti smiselno upoštevati zahteve o varnosti strojev in posledično Pravilnik o varnosti strojev (Uradni list RS, št. 75/08, sprem.). Ministrstvo opozarja še na standard SIST EN 60204-1 in pojasnjuje, da postopek ugotavljanja skladnosti zavisi od vrste proizvoda, bodisi ga lahko izvede proizvajalec sam ali je zanj zahtevana tretja stranka, pri čemer poročilo o preizkusu in certifikat potrjujeta skladnost s predpisanimi zahtevami. Dalje ministrstvo navaja, da standard ISO/IEC 17025:2017 omogoča izdajanje poročil o preizkusu, certifikatov o kalibraciji ali poročil o vzorčenju. Skladno s točko 7.8.3.1 tega standarda morajo poročila o preizkusu, kadar je to potrebno za razlago rezultatov preizkusa, vsebovati (kjer je to primerno)

tudi izjavo o skladnosti z zahtevami oziroma specifikacijami. Skladno s točko 7.8.6 standarda lahko laboratorij poda tudi izjavo o skladnosti s specifikacijo ali standardom, pri čemer mora jasno opredeliti, na katere rezultate se izjava o skladnosti nanaša, katere specifikacije, standardi ali deli standardov so izpolnjeni ter uporabljeno pravilo, če to pravilo ne izhaja že iz standarda. Ob tem ministrstvo pojasnjuje še, da je akreditirani preizkuševalni laboratorij izjavo o skladnosti z zahtevami in/ali specifikacijami lahko podal tudi na podlagi akreditacijskega standarda ISO/IEC 17025:2005. Po razumevanju ministrstva izjava o skladnosti na poročilu o preizkusu potrjuje, da se proizvod sklada z zahtevami, opredeljenimi v testni metodi.

Državna revizijska komisija je dne 5. 5. 2025 odgovor ministrstva posredovala v izjasnitev in opredelitev vsem strankam, vlagatelju pa hkrati še vlogo izbranega ponudnika z dne 11. 4. 2025, s katero se je ta opredelil do navedb vlagatelja v vlogi z dne 24. 3. 2025.

Izbrani ponudnik v vlogi z dne 7. 5. 2025 navaja, da prejeta pojasnila ministrstva potrjujejo njegove dosedanje navedbe, da je s predložitvijo poročila o preizkusu, ki ga je družba S. izdelala in izdala v skladu z akreditacijskim standardom ISO/IEC 17025:2017, dosledno izkazal, da je v sklopu 1 ponujeni izdelek skladen z obravnavanimi standardoma SIST EN 13200-1 in 13200-3. Iz pojasnil ministrstva namreč jasno izhaja, da lahko laboratorij, skladno z navedenim akreditacijskim standardom, poda tudi izjavo o skladnosti s specifikacijo ali standardom.

Vlagatelj v zvezi z odgovorom ministrstva v vlogi z dne 8. 5. 2025 navaja, da je naročnik pravilno in nedvoumno v tehničnih specifikacijah zapisal, katera dokazila mora ponudnik predložiti v ponudbi, saj vsi trije zahtevani standardi (EN 13200-1, EN 13200-3 in EN 13200-5) tvorijo predpise, skladno s katerimi morajo biti izdelane tribune. Poudarja, da je tudi iz odgovora ministrstva razvidno, da lastna izjava T. d.o.o. (tj. podizvajalca izbranega ponudnika) glede na naročnikovo zahtevo ne more predstavljati ustreznega dokazila o skladnosti. V nadaljevanju vlagatelj ponovno poudarja razlike med poročilom o preizkusu in certifikatom ter v tej zvezi izpostavlja, da se sicer oba dokumenta lahko nanašata na skladnost izdelka z določenimi zahtevami, vendar kljub temu služita različnim namenom. Poročilo o preizkusu predstavlja tehničen dokument, ki prikazuje rezultate testiranja določenega izdelka, ki lahko vključuje ugotovitev o skladnosti izdelka, vendar to ni formalna certifikacija (ne potrjuje, da je izdelek celovito certificiran po standardu). Certifikat pa je uraden dokument, s katerim neodvisni certifikacijski organ potrdi, da je izdelek prestal predpisan postopek ugotavljanja skladnosti, pri čemer ima pogosto določeno veljavnost in je vezan na ponovno ocenjevanje (kar poročilo o preizkusu samo po sebi ne zagotavlja), naročniki pa ga lahko zahtevajo kot dokazilo, ker šteje za bolj zanesljivo in preverljivo dokazilo o skladnosti. Glede pojasnila ministrstva, da bi bilo treba v konkretnem primeru upoštevati Pravilnik o varnosti strojev, vlagatelj navaja, da ta v danem primeru ne pride v poštev, saj gre za ročni (mehanski) izvlek tribune (torej ne gre za stroj, ampak za izdelek).

Glede navedb izbranega ponudnika v vlogi z dne 11. 4. 2025 vlagatelj v nadaljevanju izpostavlja, da sta izbrani ponudnik in družba T. d.o.o. dva ločena pravna subjekta, zato izbrani ponudnik ne more nase prenesti dokazila (poročila o preizkusu) te družbe (četudi je njen 40% lastnik), družba S. pa tako v izjavi z dne 12. 3. 2025 brez ustrezne strokovnosti in kritične distance potrjuje vsebino, ki ne ustreza pravnemu niti dejanskemu stanju.

Po pregledu prejete dokumentacije ter preučitvi navedb vlagatelja, naročnika in izbranega ponudnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je spor o tem, ali je naročnik ravnal skladno z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila in določbami ZJN-3, ko je ponudbo izbranega ponudnika v sklopih 1 in 3 ocenil za dopustno ter mu v teh dveh sklopih oddal javno naročilo.

Naročnikovo ravnanje je treba presojati z vidika 29. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3, skladno s katero je dopustna ponudba, ki jo predloži ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam in zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega zagotovljenih sredstev naročnika.

Skladno s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 naročnik odda javno naročilo na podlagi meril, po tem, ko preveri da so izpolnjeni naslednji pogoji: (a) ponudba je skladna z zahtevami in pogoji, določenimi v obvestilu o javnem naročilu ter v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, po potrebi ob upoštevanju variant iz 72. člena ZJN-3, in (b) ponudbo je oddal ponudnik, pri katerem ne obstajajo razlogi za izključitev iz 75. člena ZJN-3 in izpolnjuje pogoje za sodelovanje ter pravila in merila iz 82. ter 83. člena ZJN-3, če so ta bila določena.

Iz izpostavljenih določb ZJN-3 izhaja, da lahko naročnik javno naročilo odda le ponudniku, katerega ponudba (med drugim) ustreza zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah. Z njimi naročnik opiše predmet javnega naročila oziroma opredeli zahtevane lastnosti slednjega, kot so način delovanja in uporabe, stopnja kakovosti, dimenzije, tehnični parametri, proizvodni postopki, okoljske lastnosti itd.

V skladu s prvo povedjo iz prvega odstavka 68. člena ZJN-3 mora naročnik tehnične specifikacije navesti v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, in sicer na enega izmed načinov, ki so določeni v petem odstavku 68. člena ZJN-3, in sicer:

- a) v smislu zahtev glede delovanja ali funkcionalnosti, vključno z okoljskimi značilnostmi, če so parametri dovolj natančni, da lahko ponudnik opredeli predmet javnega naročila, naročnik pa odda javno naročilo;
- b) s sklicevanjem na tehnične specifikacije in po prednostnem vrstnem redu na nacionalne standarde, ki so prevzeti po evropskih standardih, evropske tehnične ocene oz. evropski ocenjevalni dokument, če se ta uporabi kot podlaga za izdajo evropske tehnične ocene, skupne tehnične specifikacije, mednarodne standarde, druge tehnične referenčne sisteme, ki jih določijo evropski organi za standardizacijo, ali, če teh ni, na nacionalne standarde, nacionalna tehnična soglasja ali nacionalne tehnične specifikacije, povezane s projektiranjem, izračunom in izvedbo gradenj ter uporabo blaga, pri čemer se pri vsakem sklicevanju navede tudi »ali enakovredni«;
- c) v smislu zahtev glede delovanja ali funkcionalnosti iz a) točke s sklicevanjem na tehnične specifikacije iz b) točke kot podlago za domnevo skladnosti s temi zahtevami glede delovanja ali funkcionalnosti;
- č) s sklicevanjem na tehnične specifikacije iz b) točke za nekatere značilnosti ter s sklicevanjem na zahteve glede delovanja ali funkcionalnosti iz a) točke za druge značilnosti.

V zvezi z dokazovanjem izpolnjevanja tehničnih specifikacij (zahtev) Državna revizijska komisija pojasnjuje še, da ZJN-3 določa zgolj izhodišča oziroma daje podlago, da lahko naročnik v okviru dokazil zahteva različna tehnična poročila, potrdila, kataloge, certifikate, izjave itd., naročnik pa je tisti, ki v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila v vsakem konkretnem primeru posebej določi vrsto dokazil oziroma način dokazovanja tehničnih zahtev v ponudbi.

1. Glede sklopa 1

V predmetnem javnem naročilu naročnik v sklopu 1 naroča tribune, tehnične zahteve katerih je podal v dokumentu »*Popis opreme_SKLOP 1.xls*«. V zavihku »A. OPREMA« tega dokumenta je naročnik navedel podrobnejšo opremo, ki jo zahteva v okviru predmetne postavke (tj. izvlečna tribuna, vzdolžna tribuna parter in fiksna tribuna), in v točki »1. Tribune« za dokazila, s katerimi ponudniki izkazujejo izpolnjevanje tehničnih specifikacij, navedel:

»Priloge za dokazovanje usposobljenosti TELESKOPSKE TRIBUNE, ki morajo biti priložene:

1. Potrdilo o skladnosti (certifikat), s katerim se potrdi skladnost opreme z zahtevanim standardom SIST EN 13200-1, SIST EN 13200-3, SIST EN 13200-5, certifikat TUV za EN 13200-1,3,5 in EN 60204-1 (izdanim po montaži tribun); izdan in potrjen s strani neodvisnih, usposobljenih organov.«

Prav tako je v podpostavki »1.1 Izvlečna tribuna« glede zahtevanih dokazil navedel še:

»OBVEZNE PRILOGE, S KATERIMI PONUDNIK DOKAZUJE USPOSOBLJENOST IN JIH MORA PRILOŽITI V PONUDBI:

1. potrdilo o skladnosti (certifikat), s katerim se potrdi skladnost opreme z zahtevanim standardom SIST EN 13200-1, SIST EN 13200-3, SIST EN 13200-5, izdan in potrjen s strani neodvisnih, usposobljenih organov.«

V zvezi z izpostavljeno naročnikovo zahtevo vlagatelj najprej zatrjuje, da izjava podizvajalca izbranega ponudnika (družbe T. d.o.o.), s katero naj bi izbrani ponudnik izkazoval skladnost ponujene teleskopske tribune z zahtevanima standardoma EN 13200-1 in EN 13200-3, ne predstavlja potrdila o skladnosti (certifikata), izdanega s strani neodvisnega organa, ki ga je zahteval naročnik. Poleg tega naj bi se ta izjava nanašala na zastarel in neveljaven standard EN 13200-1 iz leta 2012 (in ne na veljavnega iz leta 2019) in standard EN 13200-3 iz leta 2006 (in ne na veljavnega iz leta 2018) ter bila tudi iz tega razloga neustrezna.

Dalje vlagatelj naročniku očita, da je ravnal v nasprotju z določbami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ko je kot ustrezno dokazilo izkazovanja skladnosti ponujene tribune sprejel poročilo o preizkusu z dne 4. 8. 2022, ki ga je izbrani ponudnik prav tako predložil v ponudbi, saj da je to zgolj tehnični dokument in ne certifikat, ki ga je zahteval naročnik.

Pred obravnavo navedb strank o ustreznosti dokazil, ki jih je za ponujeno tribuno v ponudbi predložil izbrani ponudnik, gre pojasniti, da v danem primeru predmet presoje predstavlja (zgolj) ustreznost ponudbe izbranega ponudnika, in ne (tudi) dopustnost vlagateljeve ponudbe. Zato Državna revizijska komisija navedb vlagatelja in v zvezi z njimi predlaganega dokaznega predloga (vpogled v certifikat, predložen v ponudbi vlagatelja), s katerim dokazuje dopustnost svoje ponudbe, v tem postopku pravnega varstva ni obravnavala.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj pri revizijskih navedbah, ki se nanašajo na domnevno neustreznost potrdil o skladnosti, predloženih v ponudbi izbranega ponudnika (za ponujeno teleskopsko tribuno), izhaja iz napačne razlage določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v obravnavanem primeru. Celoten vlagateljev zahtevek za revizijo v tem delu namreč temelji na predpostavki, da je naročnik kot dokazilo zahteval izključno certifikat (kar naj bi izhajalo iz zgoraj citiranih določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila). Vendar vlagatelj pri tem spregleda, da je naročnik v popisu opreme za sklop 1 v zavihku »*SPLOŠNA DOLOČILA*« za zahtevana dokazila določil:

»Ponudnik mora k ponudbi priložiti certifikate ali druge enakovredne dokumente od za to pooblaščenih in akreditiranih institucij, ki dokazujejo skladnost izdelkov z zahtevanimi normativi, ki so navedeni v tehnični dokumentaciji.«

Upoštevač citirano določbo je treba ugotoviti, da je naročnik dopustil tudi druga (certifikatu) enakovredna dokazila, izdana s strani pooblaščenih in akreditiranih institucij, ki dokazujejo skladnost izdelkov s standardi, ki jih je zahteval naročnik. Strinjati se gre torej z izbranim ponudnikom, da naročnik v spornem delu kot dokazilo ni zahteval izključno certifikata, temveč je dopustil (tudi) katerokoli drugo (enakovredno) dokazilo, ki po svoji vsebini potrjuje skladnost ponujenega izdelka z zahtevanimi standardi, izdal pa ga je ustrezen (pooblaščen in akreditiran) organ. V tem smislu gre zato pritrditi izbranemu ponudniku, da je navedba certifikata v oklepaju v zgoraj izpostavljenih delih dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (na katere se sklicuje vlagatelj) pomenila primeroma (in ne izključno) navedeno dokazilo.

V posledici navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da vse navedbe vlagatelja o razlikah med certifikatom in poročilom o preizkusu izhajajo iz napačne razlage dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Nedvomno certifikat in poročilo o preizkusu predstavljata dva različna dokumenta, ki služita vsak svojemu namenu, pri čemer poročilo o preizkusu (še) ne predstavlja formalne certifikacije izdelka (kot to zatrjuje vlagatelj). Vendar je v obravnavanem primeru – upoštevač izpostavljeno določbo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila – za presojo ustreznosti (enakovrednosti) spornega dokazila ključno, 1.) ali je ta dokument izdala pooblaščen in akreditiran institucija ter 2.) ali ta dokument dokazuje skladnost izdelkov z zahtevanimi normativi, navedenimi v tehnični dokumentaciji, v konkretnem primeru s standardi SIST EN 13200-1, SIST EN 13200-3 in SIST EN 13200-5. V tej zvezi gre pripomniti, da je vlagatelj v zahtevku za revizijo kot sporna izpostavljal le prva dva standarda, tj. SIST EN 13200-1 in 13200-3 (zaradi česar se je tudi Državna revizijska komisija v zaprosilu ministrstvu sklicevala le na navedena dva standarda – kar vlagatelj sicer neutemeljeno problematizira v vlogi z dne 8. 5. 2025).

Ob ugotovljenem dejstvu, da naročnik za dokazovanje ustreznosti ponujenih izdelkov ni zahteval zgolj predložitev certifikatov, temveč tudi drugih enakovrednih dokazil, tako za presojo v obravnavanem primeru ni relevantno, da je izbrani ponudnik v ponudbi za ostale izdelke predložil certifikate, in ne poročil o preizkusih (s čimer želi vlagatelj prikazati, da naj bi se izbrani ponudnik zavedal, da kot edino ustrezno dokazilo šteje certifikat).

Kot že navedeno, vlagatelj kot neustrezno dokazilo v ponudbi izbranega ponudnika najprej izpostavlja dokument *»Izjava o skladnosti«* z dne 27. 1. 2025, izdajatelja T. d.o.o. Na podlagi vpogleda v predmetni dokument gre ugotoviti, da je le-tega podizvajalec izbranega ponudnika (subjekt T. d.o.o.) izdal kot proizvajalec ponujene teleskopske tribune in v njej izjavil, da s polno odgovornostjo zagotavlja, da je navedena naprava (izdelek) v skladu z Direktivo 2014/30/EU v zvezi z elektromagnetno združljivostjo (EMC), da izpolnjuje zahteve Pravilnika o varnosti strojev ter ustreza zahtevam standardov EN 12100-1, EN 12100-2, EN ISO 13849, EN 60204-1:2018, EN 13200-1:2012, EN 13200-3:2006, EN 13200-5:2006 in DIN 18032-5:2002.

Upoštevač naročnikovo zahtevo, da morajo ponudniki za izkaz skladnosti ponujenih izdelkov z zahtevanimi standardi predložiti certifikate ali druga enakovredna dokazila, izdana s strani pooblaščenih in akreditiranih institucij, Državna revizijska komisija pritrdjuje vlagatelju, da izjava, ki jo je izdal sam proizvajalec, tem naročnikovih zahtevam ne ustreza. Z navedenim se strinja tudi naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo, ko pravi, da lastne izjave proizvajalca ponujenega izdelka ni mogoče šteti kot dokazilo, ki bi bilo izdano s strani neodvisnega, usposobljenega organa. Ob tem gre dodati, da izbrani ponudnik v zvezi s predmetno izjavo pojasnjuje, da ta v

ponudbi ni bila predložena z namenom dokazovanja skladnosti ponujene teleskopske tribune z zahtevanimi standardi SIST EN 13200-1, SIST EN 13200-3 in SIST EN 13200-5, temveč je z njo zgolj izkazoval, da bo v fazi izvedbe sposoben dobaviti tribuno, ki bo ustrezala standardu EN 60204-1, skladnost s katerim bo izbrani ponudnik moral izkazati s predložitvijo certifikata, izdanega po montaži tribune. Da bo predmetni certifikat v danem primeru treba predložiti šele v izvedbeni fazi (tj. po montaži tribune), med strankami ni sporno, navedeno pa izhaja tudi iz predhodno citirane naročnikove zahteve, podane v popisu del za sklop 1.

Glede na ugotovljeno, da sporna izjava o skladnosti, izdana s strani proizvajalca, ne predstavlja ustreznega dokazila, s katerim bi, upoštevajoč naročnikovo zahtevo, izbrani ponudnik v konkretnem primeru lahko izkazoval skladnost z zahtevanimi standardi SIST EN 13200-1, SIST EN 13200-3 in SIST EN 13200-5 (kar je nesporno tudi izbranemu ponudniku in naročniku), Državna revizijska komisija ni presojala še ostalih vlagateljevih navedb, povezanih s to izjavo (tj. da so standardi, navedeni na tej izjavi, neveljavni).

Vsled navedenemu je Državna revizijska komisija v nadaljevanju presojala navedbe strank v zvezi z (ne)ustreznostjo še drugega spornega dokazila, predloženega v ponudbi izbranega ponudnika, ki se nanaša na v sklopu 1 ponujeno teleskopsko tribuno, tj. poročila o preizkusu, izdanega s strani družbe S., z dne 4. 8. 2022.

V tej zvezi Državna revizijska komisija najprej ugotavlja, da med vlagateljem in naročnikom ni sporno, da je predmetno poročilo o preizkusu izdal usposobljen akreditacijski organ. Vlagatelj namreč v vlogi z dne 24. 3. 2025 sam navaja, da kot certificiran in pooblaščen organ, ki ga je za izdajatelja potrdila o skladnosti zahteval naročnik, šteje tudi družbo S. (ki izdaja tako poročila o preizkusu kot tudi certifikate) – torej organ, ki je v konkretnem primeru izdal sporno poročilo o preizkusu. Vlagatelj dalje v zahtevku za revizijo tudi ne zatrjuje, da se poročilo o preizkusu ne bi nanašalo na s strani izbranega ponudnika ponujeno opremo (teleskopsko tribuno) oziroma da naročnik poročila o preizkusu ne bi bil ustrezen. Šele v vlogi z dne 8. 5. 2025 vlagatelj problematizira, da družba T. d.o.o. (ki je kot naročnik navedena na poročilu o preizkusu) in izbrani ponudnik predstavljata dva ločena pravna subjekta in da posledično izbrani ponudnik ne more prenesti dokazila drugega subjekta nase (ker ni naročnik testiranja, ni predložil svojega vzorca oziroma pisnega dogovora za uporabo poročila o preizkusu drugega subjekta in ker ni potrjeno, da je dejanski proizvod identičen). Glede slednjega Državna revizijska komisija pojasnjuje, da mora vlagatelj kršitve, dejstva in dokaze navesti že v zahtevku za revizijo, v kasnejših vlogah pa le v primeru, če dokaže, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti ali predložiti v predrevizijskem postopku (prim. prvo poved šestega odstavka 29. člena ZPVPJN). Državna revizijska komisija je zato izpostavljene navedbe vlagatelja štela kot nedovoljeno novoto (pri čemer vlagatelj sploh ni dokazoval, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti že v zahtevku za revizijo) in jih posledično ni obravnavala.

Dalje je v danem primeru treba ugotoviti, ali sporno poročilo o preizkusu izpolnjuje tudi drug naročnikov pogoj, ki ga je zahteval za (certifikatu) enakovredna dokazila, tj. da izkazuje skladnost ponujene tribune z zahtevanimi standardi. Izbrani ponudnik in naročnik v tej zvezi zatrjujeta, da je bilo sporno poročilo o preizkusu izdano ob upoštevanju akreditacijskega standarda ISO/IEC 17025:2017, ki omogoča preizkusnim laboratorijem, da se v poročilu o preizkusu opredelijo ne le glede rezultatov testiranja, temveč tudi glede skladnosti testiranega proizvoda s standardom, čigar skladnost se preizkuša v postopku testiranja. Navedenemu vlagatelj ne oporeka, saj tudi sam navaja, da se lahko tako certifikat kot poročilo o preizkusu nanašata na skladnost izdelka z določenimi zahtevami in da lahko poročilo o preizkusu vključuje ugotovitev o skladnosti izdelka. Navedeno je potrdilo tudi ministrstvo, ki je v svojem odgovoru pojasnilo, da morajo skladno s točko 7.8.3.1 standarda ISO/IEC 17025:2017 poročila o preizkusu, kadar je to potrebno za

razlago rezultatov preizkusa, vsebovati tudi izjavo o skladnosti; v skladu s točko 7.8.6 tega akreditacijskega standarda pa lahko laboratorij poda tudi izjavo o skladnosti s specifikacijo ali standardom (kar zatrjuje tudi izbrani ponudnik in čemur vlagatelj ne oporeka). Pri tem je ministrstvo tudi pojasnilo, da je takšno izjavo akreditirani laboratorij izdal tudi na podlagi (predhodnega) akreditacijskega standarda ISO/IEC 17025:2005.

Na podlagi vpogleda v sporno poročilo o preizkusu, predloženo v ponudbi izbranega ponudnika (oziroma v overjen prevod tega dokumenta, ki ga je v postopku pravnega varstva na poziv Državne revizijske komisije posredoval vlagatelj), gre ugotoviti, da je na njem podana tudi izjava, da je proizvod »*skladen z zahtevami preskusnih metod*«, pri čemer so kot metode preskusa navedeni standardi: »*EN 13200-1:2019, EN 13200-3:2018, EN 13200-5:2006*«.

Glede na navedeno in upoštevajoč naročnikovo zahtevo, s katero je kot ustrezno dokazilo (poleg certifikatov) dopustil tudi druge enakovredne dokumente, izdane s strani pooblaščenih in akreditiranih institucij, ki dokazujejo skladnost izdelkov z zahtevanimi standardi, gre v danem primeru ugotoviti, da sporno poročilo o preizkusu, predloženo v ponudbi izbranega ponudnika, ki (skladno s standardom ISO/IEC 17025:2017 in, kot je pojasnilo ministrstvo, tudi standardom ISO/IEC 17025:2005) vsebuje izjavo o skladnosti teleskopske tribune s standardi SIST EN 13200-1, 13200-3 in 13200-5 (tj. standardi, ki jih je zanjo zahteval naročnik), vlagatelj pa vsebini izjave (v smislu, da ta ne bi potrjevala skladnosti ponujene tribune s spornima certifikatoma) ne nasprotuje, predstavlja dokazilo, ki ga je 1.) izdala pooblaščen in akreditirana institucija in 2.) dokazuje skladnost ponujene teleskopske tribune s standardi, ki jih je za ta izdelek zahteval naročnik.

Državna revizijska komisija tako ugotavlja, da sporno poročilo o preizkusu, predloženo v ponudbi izbranega ponudnika, v konkretnem primeru predstavlja ustrezno dokazilo, ki je skladno z zahtevami naročnika o dokazovanju izpolnjevanja tehničnih zahtev za ponujeno teleskopsko tribuno, saj izpolnjuje oba pogoja, ki ju je naročnik za presojo enakovrednosti dokazila določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila.

V posledici vsega navedenega Državna revizijska komisija zaključuje, da v obravnavanem primeru naročniku ni mogoče očitati kršitev določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in ZJN-3 s tem, ko je dokazilo izbranega ponudnika o skladnosti ponujene teleskopske tribune (tj. poročilo o preizkusu) sprejel kot ustrezno in (med drugim) iz tega razloga ponudbo izbranega ponudnika v sklopu 1 ocenil za dopustno.

Ob dejstvu, da je Državna revizijska komisija relevantno dejansko stanje v celoti ugotovila že na podlagi v postopku pravnega varstva predložene listinske dokumentacije strank, za zakonito in pravilno odločitev o zahtevku za revizijo ni (bilo) razloga oziroma potrebe za izvedbo drugih dokazov v skladu s prvim odstavkom 32. člena ZPVPJN. Državna revizijska komisija je zato dokazna predloga izbranega ponudnika za zaslišanje vodje laboratorija pri družbi S. in za postavitve izvedenca (ki sta bila tudi sicer predlagana za potrditev navedb izbranega ponudnika o tem, da sporno poročilo o preizkusu po vsebini predstavlja potrdilo o skladnosti z zahtevanimi standardi) zavrnila kot nepotrebna. Iz enakega razloga je Državna revizijska komisija zavrnila tudi vlagateljev predlog za postavitve izvedenca (ki je sicer tudi nesustanciran, saj vlagatelj ne navaja, katera zatrjevana pravno relevantna dejstva naj bi se z izvedbo tega dokaznega predloga potrdila).

2. Glede sklopa 3

V sklopu 3 (v katerem naročnik naroča ostalo športno opremo) je med vlagateljem in naročnikom sporna ustreznost dokazila, ki ga je izbrani ponudnik v ponudbi predložil za ponujeno telovadno klop in nizko gred.

Naročnik je v tem sklopu v dokumentu »Popis opreme_SKLOP 3.xls« v zavihku »A. OPREMA« v točki 3.13 za telovadno klop podal naslednje zahteve:

»Dobava telovadne klopi; izdelana iz kvalitetnega lepljenega smrekovega lesa, noge pa so iz vezane plošče. Klop je uporabna obojestransko, saj je na spodnji strani vgrajena gred. Dolžina 3,5m. Višina klopi je 35 cm, širina zgornje ploskve 27 cm ter širina gredi 10 cm. Klop ima na eni strani rebro za uporabo klopi kot klančino (skupaj s telovadno skrinjo ali letvenikom). Skladno z SIST EN 12432.«,

v točki 3.14 pa je zahtevano nizko gred določil:

»Dobava nizke gredi; dolžine 390 cm ter višine 40 cm. Izdelana iz kvalitetnega smrekovega lepljenega lesa. Noge kovinske z gumijastimi čepi, skladno z SIST EN 12432.«.

Pri obeh spornih izdelkih je naročnik navedel še:

»OBVEZNE PRILOGE, S KATERIMI PONUDNIK DOKAZUJE USPOSOBLJENOST IN JIH MORA PRILOŽITI V PONUDBI:

1. potrdilo o skladnosti (certifikat), s katerim se potrdi skladnost opreme z zahtevanim standardom SIST EN 12432, izdan in potrjen s strani neodvisnih, usposobljenih organov«.

Tudi v sklopu 3 (enako kot v predhodno obravnavanem sklopu 1) je naročnik v popisu opreme v zavihku »SPLOŠNA DOLOČILA« za zahtevana dokazila (med drugim) določil:

»Ponudnik mora k ponudbi priložiti certifikate ali druge enakovredne dokumente od za to pooblaščenih in akreditiranih institucij, ki dokazujejo skladnost izdelkov z zahtevanimi normativi, ki so navedeni v tehnični dokumentaciji.«

Med strankami ni sporno, da je izbrani ponudnik za izpostavljenega izdelka v ponudbi predložil Certifikat o skladnosti št. 23004 (za telovadno klop) in Certifikat o skladnosti št. 23008 (za nizko gred), oba z dne 10. 2. 2024 in izdana s strani družbe M. (v nadaljevanju: certifikata).

Kot izhaja iz vpogleda v ponudbo izbranega ponudnika, je v (obeh) izpostavljenih certifikatih navedeno:

»Preizkušeni izdelek/sistem ustreza zahtevam standardov ali normativnih dokumentov: SIST EN 913:2019, +A1:2021, SIST EN 12432:2022«.

Vlagatelj zatrjuje, da je v obeh spornih certifikatih naveden neveljaven standard SIST EN 12432 (ki ga je za izpostavljenega izdelka naročnik zahteval v citiranih določbah razpisne dokumentacije), saj zadnji veljavni standard predstavlja standard SIST EN 12432:2002, in ne SIST EN 12432:2022, kot je naveden na spornih certifikatih, posledično pa sta v ponudbi izbranega ponudnika predložena certifikata neustrezna.

V zvezi s predmetnima certifikatoma vlagatelj v opredelitvi do odločitve o zahtevku za revizijo zatrjuje tudi, da ju ni izdal neodvisen in akreditiran organ, kot je to zahteval naročnik. Državna revizijska komisija je glede teh navedb dolžna pojasniti, da se lahko vlagatelj skladno s prvo povedjo iz šestega odstavka 29. člena ZPVPJN v treh delovnih dneh od prejema odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo (odločitev iz prve alineje prvega odstavka 28. člena ZPVPJN) opredeli do navedb naročnika v tej odločitvi, vendar (kot v tej odločitvi že navedeno) ne sme navajati novih kršitev in dejstev ter predlagati novih dokazov, razen če dokaže, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti ali predložiti v predrevizijskem postopku. Nove kršitve, dejstva in dokazi, ki jih vlagatelj navede oziroma predlaga šele v opredelitvi do navedb naročnika iz odločitve o zahtevku za revizijo, torej predstavljajo novote, Državna revizijska komisija pa teh (novih) navedb vlagatelja (za katere slednji niti ne zatrjuje, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti že v zahtevku za revizijo) pri odločanju ni mogla upoštevati. Posledično Državna revizijska komisija tudi ni obravnavala navedb izbranega ponudnika, s katerimi odgovarja na predmetni očitke vlagatelja, ter v zvezi s tem povezan dokazni predlog izbranega ponudnika (tj. zaslišanje prokurista izdajatelja spornih certifikatov) zavrnila kot nepotreben.

Izbrani ponudnik in naročnik na drugi strani zatrujeta, da je v spornih certifikatih pri zapisu letnice izdaje oziroma posodobitve standarda prišlo do očitne tipkarske napake, ki ne vpliva na veljavnost in ustreznost predloženih dokazil. Izbrani ponudnik ob tem še zatrjuje, da se po ustaljeni praksi na področju certificiranja in standardizacije pri preizkušanju vedno uporabljajo zahteve zadnje uradne verzije standarda, razen če je izrecno določeno drugače. In glede na to, da je bil zahtevani standard SIST EN 12432 nazadnje posodobljen leta 2002 in od takrat ni bil revidiran ali nadomeščen z novejšo verzijo, je po njegovem mnenju jasno, da je ta verzija edina relevantna pri certificiranju telovadne opreme in da sta bila oba sporna certifikata, izdana 10. 2. 2024 (tj. v času, ko je bila zadnja veljavna verzija še vedno tista iz leta 2002), izdana ob upoštevanju prave, veljavne verzije standarda. V tej zvezi naročnik izpostavlja tudi, da je pravilen podatek o veljavnem standardu javno dostopen in objavljen.

Upoštevajoč predstavljeno trditveno podlago Državna revizijska komisija ugotavlja, da med strankami ni sporno, da v spornih certifikatih obstoji napaka v zapisu letnice izdaje (posodobitve) zahtevanega standarda SIST EN 12432, tj. 2022, namesto pravilne 2002. Med strankami pa je sporno, ali napaka na certifikatih, predloženih v ponudbi izbranega ponudnika, predstavlja očitno napako.

Peti odstavek 89. člena ZJN-3 določa, da lahko naročnik v primeru, če so ali se zdijo informacije ali dokumentacija, ki jih morajo predložiti ponudniki, nepopolne ali napačne oziroma če posamezni dokumenti manjkajo, zahteva, da ponudniki v ustreznem roku predložijo manjkajoče dokumente ali dopolnijo, popravijo ali pojasnijo ustrezne informacije ali dokumentacijo, pod pogojem, da je takšna zahteva popolnoma skladna z načeloma enake obravnave in transparentnosti. Naročnik od ponudnika zahteva dopolnitev, popravek, spremembo ali pojasnilo njegove ponudbe le, kadar določenega dejstva ne more preveriti sam. Predložitev manjkajočega dokumenta ali dopolnitev, popravek ali pojasnilo informacije ali dokumentacije se lahko nanaša izključno na takšne elemente ponudbe, katerih obstoj je pred iztekom roka, določenega za predložitev prijave ali ponudbe, mogoče objektivno preveriti. Če gospodarski subjekt ne predloži manjkajočega dokumenta ali ne dopolni, popravi ali pojasni ustrezne informacije ali dokumentacije, mora naročnik gospodarski subjekt izključiti. Očitne ali nebistvene napake naročnik lahko spregleda.

Glede na izpostavljene določbe ZJN-3 je tako v obravnavanem primeru treba naprej ugotoviti, ali gre pri napaki v spornih certifikatih, ki ju je izbrani ponudnik v sklopu 3 predložil za ponujeno

telovadno klop in nizko gred, za očitno napako, ki jo naročnik, skladno s citiranim petim odstavkom 89. člena ZJN-3, lahko spregleda.

Državna revizijska komisija je že večkrat pojasnila (prim. npr. odločitve v zadevah št. 018-194/2018, 018-151/2019, 018-165/2020, 018-046/2021 in 018-023/2025), da je treba očitnost napake presojati z vidika možnosti njenega odkritja oz. ugotovitve. Napaka je očitna le, če jo je v objektivnem smislu moč zaznati na prvi pogled (*prima facie*), kar pomeni, da jo je mogoče ugotoviti neposredno, ne pa šele z dodatnim pojasnjevanjem posameznih okoliščin stanja oziroma preverjanjem pravilnosti le-tega. Da pa ne bi dopolnitev ali popravek podatka, ki je bil predhodno opredeljen za očitno napako, dejansko pomenila podaje predloga nove ponudbe, mora biti pravilen podatek naročniku znan (posledično pa tudi na objektivni ravni preverljiv) že ob ugotovitvi očitne napake. V kolikor se namreč naročnik s pravilnim podatkom in s tem s pravo ponudnikovo voljo prvič seznani šele ob odpravi očitne napake, ni mogoče zaključiti, da zaradi dopolnitve ali popravka slednje po roku za oddajo ponudbe ni bila dejansko predlagana nova ponudba.

Najprej gre poudariti, da iz zahteve naročnika, da mora potrdilo o skladnosti (certifikat ali drugo enakovredno dokazilo) izdati neodvisen in usposobljen organ, izhaja, da je naročnik kot dokazilo o skladnosti zahteval dokument, ki naj bi vseboval verodostojne, zanesljive in preverjene podatke, pridobljene v določenem postopku (certifikacije, preizkušanja...) s strani tretjega, neodvisnega in usposobljenega organa. V danem primeru tako ne gre zgolj za lastno (ponudbeno) izjavo ponudnika, temveč za dokument, ki ga izdaja za to pooblaščen in akreditirana institucija v za to predvidenem posebnem postopku (kar izhaja tudi iz citirane zahteve naročnika v splošnih določil popisa del). Kot takšna imajo ta dokazila zato tudi v postopkih javnega naročanja kot nasploh v pravnem prometu določeno dokazno in strokovno težo, katerih vsebine naročnik ne more samovoljno in po lastni presoji spreminjati, prilagajati in tako dejansko nadomeščati izjave teh organov v dokazilih. Zgolj organ, ki je izdal tak dokument, lahko namreč poseže v njegovo vsebino, bodisi da je za to potreben nov postopek (certificiranja, preizkušanja) bodisi da gre za morebitno odpravo napake v vsebini dokumenta. Dokler pa dokument kot takšen obstaja, velja zgolj v vsebini, kot iz njega izhaja, in dokazuje zgolj vsebino, ki je v njem navedena.

V posledici navedenega je zato v konkretnem primeru treba ugotoviti, da napaka v zapisu letnice izdaje oziroma posodobitve standarda ni napaka, ki bi jo lahko šteli za očitno napako v smislu določbe petega odstavka 89. člena ZJN-3, naročnik pa zato ni imel podlage, da bi napako spregledal in s tem dejansko predrugačil vsebino dokumenta.

Dalje gre poudariti, da konkretne napake v letnici izdaje oziroma posodobitve standarda, navedenega v spornih certifikatih, v danem primeru tudi ni moč zaznati že na prvi pogled. Brez da bi opravil dodatno raziskovanje in preverjanje, naročnik namreč pravilnosti tega podatka ni mogel ugotoviti. Navedeno potrjujejo tudi njegove navedbe, da je napako odpravil po preveritvi javno objavljenih standardov, pri čemer ta domnevna preveritev iz odstopljene dokumentacije sploh ne izhaja. Četudi bi držalo zatrjevanje izbranega ponudnika in naročnika, da se v praksi pri certificiranju uporabljajo zahteve zadnje uradne verzije standarda (česar sicer izbrani ponudnik in naročnik z ničemer ne izkažeta) in da sta posledično sporna certifikata z dne 10. 2. 2024 izdana ob upoštevanju zadnje verzije standarda SIST EN 12432 iz leta 2002, naročniku v konkretnem primeru pravilen podatek v predloženih certifikatih ni mogel biti znan, brez da bi pridobil pojasnila oziroma raziskal pravila certificiranja, ki se nanašajo na izdajo in uporabo standardov, ter brez dodatnega razčiščevanja, katera je zadnja verzija standarda, in ugotavljanja, ali gre pri podatku, navedenem na certifikatu, zgolj za formalno napako (tj. lapsus pri zapisu letnice) ali morebiti za vsebinsko napako (npr. uporabo napačnega standarda ipd.). Kot že navedeno, pa v primeru, ko

napake ni mogoče ugotoviti neposredno, temveč šele z dodatnim pojasnjevanjem posameznih okoliščin oziroma preverjanjem pravilnosti podatkov, ni mogoče šteti za očitno napako.

Glede na navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da v obravnavanem primeru o očitnosti napake, ki se nahaja v spornih certifikatih, ni mogoče govoriti.

Izbrani ponudnik je sicer svoji vlogi z dne 13. 3. 2025 predložil nova certifikata z dne 10. 2. 2025, skupaj s priloženim pojasnilom izdajatelja teh certifikatov (v katerih pojasnjuje obstoj tipkarske napake na certifikatih, predloženih v ponudbi izbranega ponudnika). Državna revizijska komisija v zvezi z navedenimi dokumenti pojasnjuje, da so v obravnavanem postopku za presojo dopustnosti ponudbe izbranega lahko relevantni in upoštevni le certifikati, ki jih je izbrani ponudnik predložil v postopku oddaje javnega naročila, ne pa (tudi) dokazili o skladnosti, predloženi v postopku pravnega varstva. Slednji predstavljata novi dokazili o skladnosti, na katerih je naveden drug datum izdaje in imata drugačno vsebino (popravljen letnico izdaje standarda). Tudi predloženo pojasnilo izdajatelja spornih certifikatov pa kaže na to, da napaka v letnici izdaje standarda v certifikatih, predloženih v ponudbi izbranega ponudnika, ni razvidna na prvi pogled, ampak je v zvezi njo potrebno dodatno pojasnjevanje oziroma izdaja novih certifikatov.

V posledici vsega navedenega Državna revizijska komisija v danem primeru ne more zaključiti, da gre pri napaki v certifikatih, s katerima je izbrani ponudnik v ponudbi dokazoval skladnost ponujene telovadne klopi in nizke gredi z zahtevami naročnika (tj. standardom SIST EN 12432), za očitno napako, ki bi jo naročnik, skladno z določbo petega odstavka 89. člena ZJN-3, lahko spregledal.

Glede na to, da je Državna revizijska komisija v obravnavanem primeru ugotovila, da napake v spornih certifikatih ni mogoče šteti za očitno napako, je treba dalje ugotoviti, da je ponudba izbranega ponudnika v izpostavljenem delu pomanjkljiva. Zato je Državna revizijska komisija v nadaljevanju presojala, ali je ugotovljeno pomanjkljivost v ponudbi izbranega ponudnika skladno z določbami ZJN-3 mogoče odpraviti.

ZJN-3 v šestem odstavku 89. člena ZJN-3 določa elemente ponudbe, ki jih (razen kadar gre za popravke ali dopolnitev očitne napake, če zaradi tega popravka ali dopolnitve ni dejansko predlagana nova ponudba) ni dopustno dopolnjevati ali popravljati, in sicer cene brez DDV na enoto, vrednosti postavke brez DDV, skupne vrednosti ponudbe brez DDV (razen kadar se skupna vrednost spremeni v skladu s sedmim odstavkom 89. člena ZJN-3), in tistega dela ponudbe, ki se veže na tehnične specifikacije predmeta javnega naročila.

Iz izpostavljene določbe izhaja, da morata biti za dopustitev dopolnitve oziroma popravka ponudbe v delu, ki se veže na tehnične specifikacije predmeta javnega naročila, kumulativno izpolnjena dva pogoja: ugotovljen mora biti obstoj očitne napake v ponudbi, obenem pa poprava ali dopolnitev ponudbe v delu očitne napake ne sme povzročiti spremembe ponudbe na način, da bi bila zaradi tega dejansko predlagana nova ponudba.

Upoštevajoč predhodno citirane določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in naravo dokazila, ki ga predstavljata sporna certifikata, Državna revizijska komisija v danem primeru ugotavlja, da se dokazila o skladnosti ponujenih izdelkov s standardi, ki jih je naročnik zahteval v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, nanašajo na tisti del ponudbe, ki se veže na tehnične specifikacije predmeta javnega naročila (prim. npr. z odločitvami Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-047/2018, 018-078/2018, 018-058/2019, 018-104/2023 in 018-91/2024). V konkretnem primeru bi tako bilo za odpravo ugotovljene pomanjkljivosti ponudbo izbranega ponudnika treba dopolniti v delu, ki se veže na tehnične specifikacije predmeta javnega

naročila, kar pa – ob dejstvu, da obstoj očitne napake ni bil ugotovljen – glede na določbe šestega odstavka 89. člena ZJN-3 ne bi bilo dopustno, hkrati pa bi bilo v nasprotju tudi z načelom enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) in načelom transparentnosti javnega naročanja (6. člen ZJN-3) (prim. odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-143/2023).

Že iz razloga, ker se ugotovljena pomanjkljivost nanaša na del ponudbe izbranega ponudnika, ki se veže na tehnične specifikacije predmeta javnega naročila (tj. neustrezna potrdila o skladnosti za ponujeno telovadbo klop in nizko gred), izbrani ponudnik in naročnik pa z navedbo o obstoju očitne napake nista uspela, Državna revizijska komisija v obravnavanem primeru ugotavlja, da nepravilnosti oziroma pomanjkljivosti v ponudbi izbranega ponudnika v skladu s šestim odstavkom 89. člena ZJN-3 ni mogoče odpraviti. Posledično naročnik že zaradi tega ponudbe izbranega ponudnika v sklopu 3 ne bi smel označiti za dopustno v smislu 29. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3.

3. Sklepno

Državna revizijska komisija je ugotovila, da vlagatelj z revizijskimi navedbami, ki se nanašajo na odločitev naročnika v sklopu 1, ni uspel izkazati naročnikovih kršitev v postopku oddaje predmetnega javnega naročila, zato je zahtevek za revizijo v tem sklopu, v skladu s prvo alinejo prvega odstavka 39. člena ZPVPJN, zavrnila kot neutemeljenega.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Državna revizijska komisija je dalje ugotovila, da je vlagatelj v okviru zahtevka za revizijo uspel izkazati, da je naročnik s tem, ko je ponudbo izbranega ponudnika v sklopu 3 ocenil za dopustno in mu oddal predmetno javno naročilo, kršil določbe prvega in petega odstavka 89. člena ZJN-3, v povezavi z 29. točko prvega odstavka 2. člena ZJN-3, in lastna določila dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila.

Državna revizijska komisija je zato na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN zahtevku za revizijo v sklopu 3 ugodila in v navedenem sklopu razveljavila naročnikovo odločitev o oddaji predmetnega javnega naročila, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o izidu javnega naročila*« št. 39/23-2024 z dne 24. 2. 2025.

Državna revizijska komisija z namenom pravilne izvedbe postopka oddaje predmetnega javnega naročila v delu, v katerem je bil razveljavljen, naročnika na podlagi tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN napotuje, da v nadaljevanju postopka oddaje tega javnega naročila sprejme eno od odločitev, ki jih predvideva ZJN-3. Če se bo naročnik odločil, da bo nadaljeval in zaključil postopek javnega naročanja z izbiro najugodnejšega ponudnika, naj ponudbe (ponovno) pregleda ter oceni v skladu z ZJN-3 in določbami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, upošteva ugotovitve Državne revizijske komisije, kot izhajajo iz tega sklepa.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo in nadaljnjih vlogah uveljavljal povračilo stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso (relevantni del prve povedi tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN).

Ker vlagatelj z zahtevkom za revizijo v sklopu 1 ni uspel, povrnitev stroškov pa je odvisna od utemeljenosti zahtevka za revizijo, je Državna revizijska komisija, upoštevajoč tretji odstavek 70. člena ZPVPJN, njegovo zahtevo za povrnitev stroškov v sklopu 1, zavrnila. Državna revizijska komisija je tako med drugim zavrnila tudi zahtevo vlagatelja za povrnitev stroškov prevoda, zahtevanih v vlogi z dne 1. 4. 2025 (tj. za prevod poročila o preizkusu, katerega ustreznost je vlagatelj v sklopu 1 izpodbijal v zahtevku za revizijo).

Vlagatelj pa je skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN upravičen do povrnitve potrebnih stroškov postopka pravnega varstva, ki se nanašajo na sklop 3 predmetnega javnega naročila, saj je Državna revizijska komisija vlagateljevemu zahtevku za revizijo v tem sklopu ugodila.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju, skladno z Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/2015 s spremembami; v nadaljevanju: OT), kot potrebne priznala naslednje stroške:

- strošek dolžne vplačane takse za revizijski zahtevek za sklop 3 v višini 7.976,10 EUR,
- strošek odvetniške storitve za sestavo zahtevka za revizijo v višini 2.400 točk (prva točka tar. št. 44 OT), kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 1.756,80 EUR,
- izdatke v pavšalnem znesku po tretjem odstavku 11. člena OT (2 % od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk in 1 % od presežka nad 1.000 točk) v višini 34 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 24,89 EUR.

Državna revizijska komisija vlagatelju ni priznala presežka nad priznanimi stroški za odvetniške storitve za sestavo zahtevka za revizijo, saj glede na vrednost spora za njihovo priznanje v OT ni podlage. Državna revizijska komisija dalje vlagatelju ni priznala priglašenih stroškov odvetniških storitev za vlogi z dne 24. 3. 2025 in z dne 8. 5. 2025 (in z njima povezanih izdatkov), saj ti v konkretnem primeru niso bili potrebni (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Navedbe v teh vlogah namreč niso bile bistvene in niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju priznala stroške višini 9.757,79 EUR, ki mu jih je naročnik dolžan povrniti v 15 dneh od prejema tega sklepa, po izteku tega roka z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višjo stroškovno zahtevo vlagatelja je Državna revizijska komisija zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 3. točke izreka tega sklepa.

Povrnitev stroškov postopka pravnega varstva je v vlogah z dne 13. 3. 2025, 4. 4. 2025, 11. 4. 2025 in 7. 5. 2025 zahteval tudi izbrani ponudnik. Državna revizijska komisija je zahtevo izbranega ponudnika za povračilo stroškov zavrnila, saj je ocenila, da v konkretnem primeru prispevek izbranega ponudnika k rešitvi zadeve ni bil bistven in ni pripomogel ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve ter da posledično priglašeni stroški niso bili potrebni (tretji, četrti in osmi odstavek 70. člena ZPVPJN).

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 4. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper odločitev o zahtevku za revizijo je dovoljen upravni spor. Tožba se vloži neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali pa se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednica senata:
mag. Zlata Jerman,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročnik,
- vlagatelj – po pooblaščenju,
- izbrani ponudnik – po pooblaščenju,
- Republika Slovenija, Ministrstvo za javno upravo.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.